

[Socialministeren.]

ærede Medlem Hr. Krag, som jo ikke, blot i een Time, har siddet i det praktiske Forsørgelsesvæsen, midt iblandt Publikum og med personligt Kendskab til Tusinder af trængende, fattige, syge og arbejdsløse, endog talrige grove Forbrydere og afdankede prostituerede, som der blev sagt — jeg beder dem være paa disse Omraader, hvor det drejer sig om Formuleringen, en lille Smule overbærende overfor den Mand, der kender Forholdene i Praksis, og som ikke er gaaet nogen som helst anden Vej end den sagkyndige Praktikers, hvilket ikke udelukker, at man kan have glemmt noget eller formuleret noget paa en uheldig Maade. Men eet er, at jeg gerne ser enhver Hjælp til en bedre Formulering, noget helt andet er, at man i Principet kritiserer fuldkommen rigtige Regler.

I samme Forbindelse vil jeg gøre nogle Bemærkninger om et andet Problem, som ogsaa er berørt af Hovedordførerne for Oppositionen, i dette Tilfælde stærkest af den ellers saa sindsligevægtige Hr. C. J. F. Sven. Det drejer sig om det Problem, der kort kan betegnes saaledes: I hvilken Udstrækning har du forsynet dit Forslag om offentlig Forsorg med Fagforeningsstempel? Jeg skal dertil kort svare, at Forslaget ikke bærer noget som helst Stempel. Det er ikke noget som helst andet end et Forsøg paa at følge den sunde Fornuft i en i øvrigt ufornuftig Verden, og naar Medlemsskab i en Fagforening i visse Paragraffer er gjort til en af Betingelserne for Hjælp, skyldes dette hverken noget fra nogen som helst Side overfor mig fremsat Ønske eller overhovedet nogen som helst anden Betragtningssmaade end den, der i øvrigt har ligget til Grund for forskellige andre Bestemmelser. Thi lige saa vel som Medlemsskab i en Sygekasse er Tegn paa Selvhjælp, lige saa vist er Medlemsskab af en Organisation eller Arbejdsløshedskasse et Tegn paa Selvhjælp i det Realiteternes Samfund, hvori vi nu en Gang lever, og det er for dette, jeg har skrevet Reformen, og denne Realitet er en Realitet, som den sagkyndige maa og bør tage Hensyn til, ganske uanset om han anser Organisationer af Arbejdere eller Arbejdsgivere for et Gode eller for det rene Djævelskab. Andet har jeg ikke at sige hertil.

Jeg skal dog tilføje, at udover netop dette Hensyn til den enkeltes Selvhjælpsbestræbelser, som hans Stilling i Samfundet nu en Gang er, har jeg ikke taget noget som helst Hensyn til enten Fagforeningsinteresser — end ikke til Lægernes — eller til Arbejdsgiverforeningsinteresser, thi de har

principielt intet med Lovforslaget om offentlig Forsorg at gøre. Jeg troede i øvrigt, at det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven var saa moderne, at han vidste, at de store Organisationer, trods de til dem for Samfundet knyttede Ubøhageligheder, i saa langt højere Grad er en relativ Garanti for en rolig Udvikling og for Samfundsfreden end det modsatte. Ved det ærede Medlem det ikke, beder jeg ham venligst i Julen bl. a. læse Bernsteins interessante Bog om Strejker, der netop viser, hvor fuldkommen forstyrrede Forholdene i Samfundet vil blive, hvor de store Organisationer ikke har Tag i Udviklingen, hvor de store planløse Strejker og Lockouter daglig sætter ind. Jeg kunde ogsaa have Lyst til at anbefale Venstres ærede Medlemmer denne Lektüre, men den vilde jo ganske ødelægge deres Julestemning, saa det nænner jeg ikke.

Den ærede Ordfører Hr. Geert-Jørgensen — der for øvrigt tror, at han som Rigsdagsmand for Retsforbundet er Indehaver af et borgerligt Ombud, hvad han ikke er — skuffede mig mere, end jeg havde ventet, endogsaa ved sin Form. Dette ærede Medlem, der jo i alt Fald har en vis Forpligtelse til ikke at lade een, endsige 30—40 Sole gaa ned over sin Fortørnelse, fnyste ligefrem mod mig, formelig kogte endnu efter saa lang Tids Forløb, fordi jeg under Finanslovbehandlingen havde kaldt ham en Dilettant paa Neurosernes Omraade, og han riposterede meget vittigt og voldsom ironisk med, at jeg som Følge deraf nødvendigvis maatte betragte mig selv som en stor Kunstner, hvad jeg ikke var. Det er jo ikke logisk. Thi et aldeles normalt Publikum kan udmærket godt bedømme Dilettanteri, det behøver man ikke at være Kunstner for. For øvrigt var det slet ikke nogen Fornærmelse fra min Side, idet jeg samtidig tilføjede, at end ikke den moderne Lægevidenskab var trængt til Bunds i disse forskellige Hjerne- og Nervesygdomme, som det her drejede sig om. Derfor maa jeg ogsaa fastholde, at det ærede Medlem, som naturligt er, er en fuldkommen Dilettant, naar det drejer sig om den rette Vurdering af Renteneurose — maaske lige med Undertalelse af Grundrenteneurose. (Munterhed). Ja, jeg forstod paa det ærede Medlem, at Neuroser var ualmindelig udbredt i Befolkningen, og saa bør man ikke forbigaa Grundrenteneurosen. Men samtidig takker jeg det ærede Medlem, fordi han syntes at mene, at jeg ikke burde have spildt mit Liv paa Sociallovgivning og alt hvad dertil hører, men til Gengæld burde have tjent Retsforbundet. Ja, mon det nu ogsaa, dybere set,